

PATRIOT

1. Moravskoslezská filmová stopa: Scénáristé

28.07.2023 Patriot - Roman Vojkůvka

strana: 90 rubrika: Film - téma

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** hercem; ostravského

Je obecně známo, že filmy a seriály se točí podle scénářů, napsaných řemeslníky slova, scénáristy. Existují samozřejmě i tvůrci, třeba německý režisér Andreas Dresen, kteří takovou zbytečnost, jako je scénář, nepotřebují a točí z hlavy, ale takových je skutečné minimum. Mnozí scénáristé jsou zároveň i spisovateli a ne jeden z nich se postupně dopracuje k filmové či televizní režii. Následující řádky jsou věnovány několika scénáristům narozeným v našem kraji, u nichž právě psaní pro film a televizi dominuje nad ostatními řemesly, ať už souvisejí s kinematografií, či se týkají zcela jiných oborů.

Hned první scénárista v řadě splňuje úvodní slova dokonale. Je totiž také režisérem a spisovatelem, ale i badatelem, cestovatelem a zejména záhadologem, což je profese, která ovlivňuje jeho veškerou práci. Při svých výpravách, s cílem objasnit záhady dosud neodhalené, navštívil ostravský rodák Arnošt Vašíček (*1953) víc než osmdesát zemí na pěti kontinentech. Vydal se po stopách tajemného gigantického hadovitého zvířete z amazonské džungle, zdokumentoval objev neznámé rasy bílých lidí, kteří obývali Peru pět set let před Kolumbem, či pořídil fotografie trpasličího humanoida. Stejně aktivně se zabývá i záhadami v České republice. Některé z nich zapracoval do scénářů k dokumentárním seriálům České tajemno (2020) a Moravskoslezská mystéria (2016), z nichž druhý jmenovaný také režíroval. Na kontě má i dvaapadesátidílný seriál Planeta záhad (1996), na němž pracoval nejen jako scénárista a režisér, ale i coby kameraman. Záhady a tajemství vévodí i v jeho scénářích pro tvorbu hranou. Jako první spatřil světlo světa devítidílný seriál Strážce duší (2005), v němž spisovatel Armín (Lukáš Vaculík) a studentka Katka (Zuzana Norisová) pátrají po záhadách z časů současných i minulých, jejichž rozuzlení bývají leckdy propletená. O čtyři roky později dostal Strážce duší druhou řadu, tentokrát o pouhých čtyřech epizodách. Jediným solitérem ve Vašíčkově hrané tvorbě je středometrážní snímek Zajatci Ďáblova chřtánu (TV, 2006) o jeskyni, která se zdá být branou do jiného časoprostoru. Tři roky poté měla na televizních obrazovkách premiéru Vašíčkem napsaná třídílná minisérie Ďáblova lest (TV, 2009), v níž specialista na černou magii (Ivan Trojan) a kriminalista (Jiří Dvořák) pátrají po pachateli rituálních vražd, jež mají souvislost s Ďáblou biblí. Na příběh volně navazuje Ztracená brána (TV, 2012), v níž jde vyšetřovatelům (stejná sestava jako minule) znovu o tajemnou knihu, tentokrát o Voynichův rukopis, na jehož stránkách se údajně skrývá strašlivé tajemství. Všechny své scénáře zadaptoval Vašíček i do knižní podoby a do dnešního dne jeho beletristické a odborné dílo čítá čtyřiačtyřicet svazků.

Nejplodnějším (nejen) scénáristou narozeným v našem kraji (16. 1. 1927 v Ostravě), byl bezesporu Oldřich Daněk. Za Protektorátu, ještě než si odbyl maturitu, byl totálně nasazen na práci v Třetí říši, zkoušku dospělosti složil dodatečně po konci války. Brzy nato se stal **hercem ostravského** Divadla Petra Bezruče, od roku 1946 pak studentem pražské DAMU, kterou absolvoval v roce 1950 v oborech herectví a režie. Další tři roky pracoval jako režisér v Klicperově divadle v Hradci Králové, v letech 1954–1956 v Divadle F. X. Šaldy v Liberci. V roce 1956 se stal externím scénáristou Filmového studia Barrandov, v osmapadesátém si k psaní přidal profesi dramaturga a v roce 1960 debutoval i jako filmový režisér. Daňkovi se v šedesátých letech převážně dařilo, hodně publikoval i v kulturních tiskovinách a aktivně se angažoval v ústředním výboru Svazu československých spisovatelů. Komplikace v jeho kariéře nastaly, když v roce 1968 podepsal výzvu Dva tisíce slov a byl vyhozen z KSČ, jejímž členem byl už od roku 1945. V roce 1973 byl propuštěn i z Filmového studia Barrandov, přesto jako mnozí jiní nemusel následně pracovat v kotelně či na stavbách. Bylo mu umožněno žít se jako spisovatel na volné noze (do své smrti vydal dvaadvacet knih) a mohl psát pro televizi, rozhlas i divadlo. Že nad ním bývalý režim nezlomil hůl, dokazuje i titul Zasloužilý umělec a Řád Klementa Gottwalda, které byly Daňkovy uděleny v 80. letech. Ale zpět k Daňkově filmové tvorbě. Prvním snímkem podle jeho scénáře, jenž spatřil světlo světa a tmou kinosálů, bylo psychologické drama Zde jsou lvi (1958).

Inženýr Štěrba (Karel Höger) v něm havaruje na motorce a zatímco lékaři bojují o jeho život, divák sleduje děj událostí předcházejících. Figuruje v nich alkohol, pocit viny, nevěra, neopětovaná láska a osamění. Režie se ujal Václav Krška. Už následujícího roku měl premiéru další Daňkův zfilmovaný scénář. Ošklivá slečna (1959) rozebírá dilema nepříliš přitažlivé účetní Hany Kalvodové (Dana Medřická), která naváže vztah s Jiřím Šteflem (Karel Höger), jehož podezřívá z defraudace. Ve snímku Tři tuny prachu (1960) v němž se etabloval i jako režisér, se Daněk vrátil do rodného kraje. Hrdinové budovatelského příběhu, inženýři Výzkumného ústavu vzduchotechniky Spára (Elo Romančík) a Zástěra (Lubor Tokoš), přijíždějí do Ostravy připravit návrh na omezení prašnosti do míst, kde má být postavena elektrárna. Proti stavbě v blízkosti sídliště protestuje hygienička Frágnerová (Blanka Bohdanová), Spára jí dá za pravdu a zůstane v Ostravě za účelem vypracovat projekt odprášení. Eva s ním spolupracuje a přátelský vztah se postupně promění v milostný cit. Jako manžel Frágnerové nemohl chybět Karel Höger. Do našeho kraje zdánlivě zavede diváka i snímek Pohled do očí (1961). Úspěšnou pracovníci exportního oddělení Tatrovky Olgu (Jiřina Jirásková) nepřijemně zasáhne zpráva o přeložení do pobočky v Kopřivnici. Aby nemusela z Prahy, přijme nabídku k sňatku od přítele Martina (Josef Langmiller). O Kopřivnici se toho ve filmu mnoho namluví a Olga se nakonec odhodlá do ní i odjet, město automobilů však zůstane ve filmu pojmem pouze imaginárním a jeho dobových záběrů se divák nedočká. Oldřich Daněk toto drama napsal a zrežíroval podle vlastní divadelní hry. Komedii Prosím nebudit (1962), o prodavačce v květinářství (Jana Hlaváčová), fantazírující o dobrodružném životě, natočil podle Daňkova scénáře Josef Mach. Režii si ke scénáři Daněk opět přibrál v souvislosti s příběhem z husitských válek Spanilá jízda (1963). Zde mladý Ondřej (Petr Kostka) touží zabít Eschweilera z Hohenbachu (Jiří Vala), který mu vyvraždil příbuzné a

unesl nevěstu. Stejně tomu bylo i u komedie Lov na mamuta (1964), ke které si scénář Daněk napsal podle vlastní divadelní hry. V hudební grotesce mladý vědec zoufale miluje dceru ředitele výzkumného ústavu a zároveň se pokouší prosadit svůj epochální vynález. Daněk napsal námět a podle něj společně s režisérem Václavem Vorlíčkem i scénář k parodii Konec agenta W4C prostřednictvím psa pana Foustky (1967). V té je neporazitelný špion Cyril Juan Borguette alias W4C pověřen, aby našel v jistém pražském hotelu slánku, v níž je ukryt plán na vojenské využití Venuše. To vše za pomoci úředníka, z nouze povýšeného na agenta a jeho nerozlučného psa Pajdy. Posledním filmem pro kina, který Daněk podle vlastního scénáře i režíroval, byl Královský omyl (1968). Snímek v němž je Jindřich z Lipé falešně obviněn ze zrady, se odehrává v Čechách roku 1315, za vlády mladého Jana Lucemburského. Poté bylo možno setkat se s tvorbou Oldřicha Daňka na širokém plátně už pouze jednou. Komedialní muzikál Dva na koni, jeden na oslu (1986) natočil podle jeho stejnojmenné divadelní hry prorežimní tvůrce Jiří Sequens a Daněk zde figuroval pouze coby autor zadaptované předlohy. Protagonisty snímku jsou tři žoldnéři (Jaromír Hanzlík, Svatopluk Skopal a Radoslav Brzobohatý), kteří během putování českým venkovem zažívají dobrodružství plné potyček a nedorozumění. Daněk byl velmi plodný i při psaní pro televizi a to i po listopadu 1989. Je autorem scénářů k více než dvěma desítkám inscenací a seriálů, povětšinou historických, z nichž mnohé i režíroval. Za všechny uvedu solitérní snímky Záviš a Kunhuta (1985), Španělé v Praze (1987) a Kadeř královny Bereniké (1993), či seriály Byl jednou jeden dům (1974) a Dnes v jednom domě (1980), režírované Františkem Filipem. Oldřich Daněk zemřel v Praze 3. 9. 2000 na selhání srdce.

Miroslav Stoniš se narodil 18. 6. 1938 ve Vítkovicích, v dělnické rodině.

Maturitu složil v roce 1956 na střední škole v Ostravě–Přívoze, poté vystudoval obor dramaturgie na pražské FAMU. Po studiu se vrátil do rodné Ostravy. Tam pracoval nejdříve jako dramaturg Domu kultury pracujících, poté coby redaktor literárního časopisu Červený květ. Současně se věnoval práci pro organizaci Autoři v povijanu, pomáhající začínajícím ostravským spisovatelům a navazoval styky s místními výtvarníky.

V letech 1970–1971 byl zastupujícím tajemníkem ostravské pobočky Svazu československých spisovatelů, od roku 1971 až do změny režimu v roce 1989 pracoval mimo literární obor a to v Prodejnách nábytkářského průmyslu a ve skladu podniku Nábytek v OstravěTřebovicích. V letech 1990–1991 působil jako šéfproducent programu v ČST Ostrava, od roku 1991 až dodnes se věnuje psaní na plný úvazek. Stonišova scénaristická filmografie není příliš rozsáhlá, přesto stojí za zmínku. Jeho vůbec prvním zfilmovaným scénářem byla zapomenutá televizní pohádka Mlýn U pěti čertů (1971), druhým pak vánoční inscenace Pacholátko (TV, 1991), vzniklá po Stonišově dvacetileté scénaristické odmlce. Vypráví o osamělé paní Alžbětě (Hana Kováčiková), která se ujme těhotné mladé ženy (Petra Vančíková), nalezené v lese. Porodní bolesti se dostává právě o štědrém večeru. Nejznámějším Stonišovým scénaristickým dílem je skript k osmidílnému seriálu Nanebevstoupení L. L. (1994), vzniklý zadaptováním knihy Oty Filipa Nanebevstoupení

Lojzka Lapáčka. Miroslav Stoniš je také plodný spisovatel (dosud mu vyšlo třiadvacet knih) a napsal i řadu divadelních a rozhlasových her. Nedávno oslavil pětadesáté narozeniny.

Napsal o Vladimíru Poštulkovi (*29. dubna 1943 v Ostravě), že byl scénarista, a to i přesto, že tento obor vystudoval, by bylo velmi zjednodušené. Ve známost vešel především jako textař k mnoha známým tuzemským evergreenům, námátkou k Bludičce Julii nazpívané Hanou Zagorovou, dojáku Pojď stoupat jak dým interpretovanému Pavlem Bobkem či milostné písni svižného tempa Měli jsme se potkat dřív z repertoáru Marie Rottrové. Z mnoha jím otextovaných písní byla část použita v devatenácti filmech a nejznámější z nich je bezesporu Sladké mámení, proslavené komedií S tebou mě baví svět. Byl také autorem několika divadelních her a deseti knih, z nich většina se tematicky týká Poštulkovy další velké lásky, dobrého jídla. S ní souvisela jeho činnost v kulinářských časopisech, do kterých psal od raných devadesátých let a zejména s měsíčníkem Labužník, který v roce 1997 založil. Od roku 2002 měl pravidelnou rubriku Zápisník labužníka v týdeníku Instinkt, poté hodnotil úroveň pražských restaurací pro Pražský deník a byl také autorem rubriky S labužníkem v kuchyni v Lidových novinách. Stal se i externím recenzentem jídla v německém kulinářském magazínu Der Feinschmecker a moderujícím autorem TV cyklu Vaříme česky a rozhlasové relace Labužníkův lexikon. Spoluzaložil i nekulinářská periodika Story a Xantypa. Přes aktivní působení v jiných oborech se prosadil i v tom vystudovaném. Prvním Poštulkovým zfilmovaným scénářem byl pohádkový Žabí muzikál (TV, 1970) o princezně trpící ranidafobií, tedy strachem ze žab. Je také autorem námětu ke středometrážnímu snímku AEIOU (1979), o čekatelci na post příslušníka VB, který zjistí, že jeho dívka je v jiném stavu a uprchne před hrozbou svatby. Snímek skončil v trezoru, uveden do kin byl až v roce 1991, společně s jiným zakázaným snímek, krátkometrážní komedií Nezvaný host (1969). V roce 1982 měla na obrazovkách premiéru sportovní inscenace Daleko od stromu, o dilematu, zda raději házet oštěpem, nebo hrát fotbal. Šedesátiminutový snímek dal mimo jiné nahlédnout do zákulisí tehdejší profesionální kopané. Na velké plátno si našlo cestu Poštulkou napsané psychologické drama Všechno nebo nic (1984), o lásce dvou bratrů, vrcholového cyklisty a invalidního sochaře, k jedné dívce. Vladimír Poštulka tvořil i scénáře k hudebně zábavným pořadům pro Československou televizi. Po změně režimu se psaní televizní a filmové hrané tvorby už nevěnoval. Zemřel v pražské nemocnici Na Františku 1. 5. 2019 ve věku 76 let, na následky úrazu hlavy.

FOTO distributori

Moravskoslezská filmová stopa: Scénáristé

AUTOR Roman Vojkůvka

FOTO distributoři

Je obecně známo, že filmy a seriály se točí podle scénářů, napsaných řemeslníky slova, scénáristy. Existují samozřejmě i tvůrci, třeba německý režisér Andreas Dresen, kteří takovou zbytečnost, jako je scénář, nepotřebují a točí z hlavy, ale takových je skutečné minimum. Mnozí scénáristé jsou zároveň i spisovateli a ne jeden z nich se postupně dopracuje k filmové či televizní režii. Následující řádky jsou věnovány několika scénáristům narozeným v našem kraji, u nichž právě psaní pro film a televizi dominuje nad ostatními řemesly, ať už souvisejí s kinematografií, či se týkají zcela jiných oborů.

Hned první scénárista v řadě splňuje úvodní slova dokonale. Je totiž také režisérem a spisovatelem, ale i badatelem, cestovatelem a zejména záhadologem, což je profese, která ovlivňuje jeho veškerou práci. Při svých výpravách, s cílem objasnit záhady dosud neodhalené, navštívil ostravský rodák Arnošt Vašíček (*1953) víc než osmdesát zemí na pěti kontinentech. Vydal se po stopách tajemného gigantického hadovitého zvířete z amazonské džungle, zdokumentoval objev neznámé rasy bílých lidí, kteří obývali Peru pět set let před Kolumbem, či pořídil fotografie trpasličího humanoida. Stejně aktivně se zabývá i záhadami v České republice. Některé z nich zapracoval do

scénářů k dokumentárním seriálům České tajemno (2020) a Moravskoslezská mystéria (2016), z nichž druhý jmenovaný také režíroval. Na kontě má i dvaapadesátidílný seriál Planeta záhad (1996), na němž pracoval nejen jako scénárista a režisér, ale i coby kameraman. Záhady a tajemství vévodí i v jeho scénářích pro tvorbu hranou. Jako první spatřil světlo světa devítidílný seriál Strážce duší (2005), v němž spisovatel Armin (Lukáš Vaculík) a studentka Katka (Zuzana Norisová) pátrají po záhadách z častu současných i minulých, jejichž rozuzlení bývají lecky propletená. O čtyři roky později dostal Strážce duší druhou řadu, tentokrát o pouhých čtyřech epizodách. Jediným solitérem

ve Vašíčkově hrané tvorbě je středometrážní snímek Zajatci Dáblova chřtánu (TV, 2006) o jeskyni, která se zdá být branou do jiného časoprostoru. Tři roky poté měla na televizních obrazovkách premiéru Vašíčkem napsaná třídílná minisérie Dáblova lest (TV, 2009), v níž specialista na černou magii (Ivan Trojan) a kriminalista (Jiří Dvořák) pátrají po pachateli rituálních vražd, jež mají souvislost s Dáblou biblií. Na příběh volně navazuje Ztracená brána (TV, 2012), v níž jde vyšetřovatelům (stejná sestava jako minule) znovu o tajemnou knihu, tentokrát o Voynichův rukopis, na jehož stránkách se údajně skrývá strašlivé tajemství. Všechny své scénáře zadaptoval Vašíček

i do knižní podoby a do dnešního dne jeho beletristické a odborné dílo čítá čtyřiačtyřicet svazků.

Nejpodnějším (nejen) scénáristou narozeným v našem kraji (16. 1. 1927 v Ostravě), byl bezesporu Oldřich Daněk. Za Protektorátu, ještě než si odbyl maturitu, byl totálně nasazen na práci v Třetí říši, zkoušku dospělosti složil dodatečně po konci války. Brzy nato se stal hercem ostravského Divadla Petra Bezruče, od roku 1946 pak studentem pražské DAMU, kterou absolvoval v roce 1950 v oborech herectví a režie. Další tři roky pracoval jako režisér v Klicperově divadle v Hradci Králové, v letech 1954–1956 v Divadle F. X. Šaldy v Liberci. V roce 1956 se stal externím scénáristou Filmového studia Barrandov, v osmašedesátém si k psaní přidal profesi dramaturga a v roce 1960 debutoval i jako filmový režisér. Daňkovi se v šedesátých letech převážně dařilo, hodně publikoval i v kulturních tiskovinách a aktivně se angažoval v ústředním výboru Svazu československých spisovatelů. Komplikace v jeho kariéře nastaly, když v roce

neopětovaná láska a osamění. Režie se ujal Václav Krška. Už následujícího roku měl premiéru další Daňkův zfilmovaný scénář. Ošklivá slečna (1959) rozebírá dilema nepříliš přitažlivé účetní Hany Kalvodové (Dana Medřická), která naváže vztah s Jiřím Šteflem (Karel Höger), jehož podezřívá z defraudace. Ve snímku Tři tuny prachu (1960) v němž se etabloval i jako režisér, se Daněk vrátil do rodného kraje. Hrdinové budovatelského příběhu, inženýři Výzkumného ústavu vzduchotech-

z Prahy, přijme nabídku k sňatku od přítele Martina (Josef Langmiller). O Kopřivnici se toho ve filmu mnoho namluví a Olga se nakonec odhodlá do ní i odjet, město automobilů však zůstane ve filmu pojmem pouze imaginárním a jeho dobových záběrů se divák nedočká. Oldřich Daněk toto drama napsal a zrežíroval podle vlastní divadelní hry. Komedii Prosim nebudit (1962), o prodavače v květinářství (Jana Hlaváčová), fantazírující o dobrodružném životě, natočil podle Daňkova scénáře Josef Mach. Režii si ke scénáři Daněk opět přibral v souvislosti s příběhem z husitských válek Spanilá jízda (1963). Zde mladý Ondřej (Petr Kostka) touží zabít Eschweilera z Hohenbachu (Jiří Vala), který mu vyvraždil příbuzné a unesl nevěstu. Stejně tomu bylo i u komedie Lov na mamuta (1964), ke které si scénář Daněk napsal podle vlastní divadelní hry. V hudební grotesce mladý vědec zoufale miluje dceru ředitele výzkumného ústavu a zároveň se pokouší prosadit svůj epochální vynález. Daněk napsal námět a podle něj společně s režisérem Václavem Vorlíčkem i scénář k parodii Konec

1968 podepsal výzvu Dva tisíce slov a byl vyhozen z KSČ, jejímž členem byl už od roku 1945. V roce 1973 byl propuštěn i z Filmového studia Barrandov, přesto jako mnozí jiní nemusel následně pracovat v kotelně či na stávkách. Bylo mu umožněno žít se jako spisovatel na volné noze (do své smrti vydal dvaadvacet knih) a mohl psát pro televizi, rozhlas i divadlo. Že nad ním bývalý režim nezlomil hůl, dokazuje i titul Zasloužilý umělec a Řád Klementa Gottwalda, které byly Daňkovy uděleny v 80. letech. Ale zpět k Daňkově filmové tvorbě. Prvním snímkem podle jeho scénáře, jenž spatřil světlo světa a tmu kinosálů, bylo psychologické drama Zde jsou lvi (1958). Inženýr Štěrba (Karel Höger) v něm havaruje na motorce a zatímco lékaři bojují o jeho život, divák sleduje děj události předcházejících. Figuruje v nich alkohol, pocit viny, nevěra,

niky Spára (Elo Romančík) a Zástěra (Lubor Tokoš), přijíždějí do Ostravy připravit návrh na omezení prašnosti do míst, kde má být postavena elektrárna. Proti stavbě v blízkosti sídliště protestuje hygienička Frágnerová (Blanka Bohdanová), Spára jí dá za pravdu a zůstane v Ostravě za účelem vypracovat projekt odprašení. Eva s ním spolupracuje a přátelský vztah se postupně promění v milostný cit. Jako manžel Frágnerové nemohl chybět Karel Höger. Do našeho kraje zdánlivě zavede diváka i snímek Pohled do očí (1961). Úspěšnou pracovníci exportního oddělení Tatrovky Olgu (Jiřina Jirásková) nepřijemně zasáhne zpráva o přeložení do pobočky v Kopřivnici. Aby nemusela

agentu W4C prostřednictvím psa pana Foustky (1967). V té je nepoznatelný špión Cyril Juan Borguette alias W4C pověřen, aby našel v jistém pražském hotelu slánku, v níž je ukryt plán na vojenské využití Venuše. To vše za pomoci úředníka, z nouze povýšeného na agenta a jeho nerozlučného psa Pajdy. Posledním filmem pro kina, který Daněk podle vlastního scénáře i režíroval, byl Královský omyl (1968). Snímek v němž je Jindřich z Lipé falešně obviněn ze zrahy, se odehrává v Čechách roku 1315, za vlády mladého Jana Lucemburského. Poté bylo možno setkat se s tvorbou Oldřicha Daňka na širokém plátně už pouze jednou. Komedialní muzikál Dva na koni, jeden na oslu (1986) natočil podle jeho stejnojmenné divadelní hry prorežimní tvůrce Jiří Sequens a Daněk zde figuroval pouze coby autor zadaptované předlohy. Protagonisty snímku

jsou tři zloďníci (Jaromír Hanzlík, Svatopluk Skopal a Radoslav Brzobohatý), kteří během putování českým venkovem zažívají dobrodružství plné potyček a nedorozumění. Daněk byl velmi plodný i při psaní pro televizi a to i po listopadu 1989. Je autorem scénářů k více než dvěma desítkám inscenací a seriálů, povětšinou historických, z nichž mnohé i režíroval. Za všechny uvedu solitérní snímky Závěš a Kunhuta (1985), Španěl v Praze (1987) a Kadeř královny Bereniké (1993), či seriály Byl jednou jeden dům (1974) a Dnes v jednom domě (1980), režírované Františkem Filipem. Oldřich Daněk zemřel v Praze 3. 9. 2000 na selhání srdce.

Miroslav Stoniš se narodil 18. 6. 1938 ve Vítkovicích, v dělnické rodině. Maturitu složil v roce 1956 na střední škole v Ostravě-Prívově, poté vystudoval obor dramaturgie na pražské FAMU. Po studiích se vrátil do rodné Ostravy. Tam pracoval nejdřív jako dramaturg Domu kultury pracujících, poté coby redaktor literárního časopisu Červený květ. Současně se věnoval práci pro organizaci Autoři v povijanu, pomáhající začínajícím ostravským spisovatelům a navazoval styky s místními výtvarníky.

V letech 1970–1971 byl zastupujícím tajemníkem ostravské pobočky Svazu československých spisovatelů, od roku 1971 až do změny režimu v roce 1989 pracoval mimo literární obor a to v Prodejnách nábytkářského průmyslu a ve skladu podniků Nábytek v Ostravě-Třebovicích. V letech 1990–1991 působil jako šéfredaktor programu v ČsT Ostrava, od roku 1991 až dodnes se věnuje psaní na plný úvazek. Stonišova scénářistická filmografie není příliš rozsáhlá, přesto stojí za zmínku. Jeho vůbec prvním zfilmovaným scénářem byla zapomenutá televizní pohádka Mlýn U pěti čertů (1971), druhým pak vánoční inscenace Pachelátka (TV, 1991), vzniklá po Stonišově dvacetileté scénářistické odmlce. Vypráví o osamělé paní Alžbětě (Hana Kováčiková), která se ujme těhotné mladé ženy (Petra Vančíková), nalezené v lese. Porodní bolesti se dostaví právě o štedrém večeru. Nejznámějším Stonišovým scénářistickým dílem je skript k osmidílnému seriálu Nanebevstoupení L. L. (1994), vzniklý zadaptováním knihy Oty Filipa Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka. Miroslav Stoniš je také plodný spisovatel (dosud mu vyšlo třiačtyřicet knih) a napsal i řadu divadelních a rozhlasových her. Nedávno oslavil pětadesáté narozeniny.

Napsat o Vladimíru Poštulkovi (*29. dubna 1943 v Ostravě), že byl scénárista, a to i přesto, že tento obor vystudoval, by bylo velmi zjednodušené. Ve známost vešel především jako textař k mnoha známým tuzemským evergreenům, namátkou k Bludičce Julii nazpívané Hanou Zagorovou, dojátku Pojď stoupat jak dým interpretovanému Pavlem Bobkem či milostné písní svižného tempa Měli jsme se potkat dřív z repertoáru Marie Rottrové. Z mnoha jím otextovaných písní byla část použita v devatenácti filmech a nejznámější z nich je bezesporu Sladké mámení, proslavené komedií S tebou mě baví svět. Byl také autorem několika divadelních her a deseti knih, z nich většina se tematicky týká

Poštulkovy další velké lásky, dobrého jídla. S ní souvisela jeho činnost v kulturních časopisech, do kterých psal od raných devadesátých let a zejména s měsíčníkem Labužník, který v roce 1997 založil. Od roku 2002 měl pravidelnou rubriku Zápiskník labužníka v týdeníku Instinkt, poté hodnotil úroveň pražských restaurací pro Pražský deník a byl také autorem rubriky S labužníkem v kuchyni v Lidových novinách. Stal se i externím recenzentem jídla v německém kulinařském magazínu Der Feinschmecker a moderujícím autorem TV cyklu Vaříme česky a rozhlasové relace Labužníkův lexikon. Spoluzaložil i nekulinářská periodika Story a Xantypa. Přes aktivní působení v jiných oborech se prosadil i v tom vystudovaném. Prvním Poštulkovým zfilmovaným scénářem byl pohádkový Žabí muzikál (TV, 1970) o princezně trpící raničobí, tedy strachem ze žab. Je také autorem námětu ke středometrážnímu snímku AEIOU (1979), o čekatelce na post příslušníka VB, který zjistí, že jeho dívka je v jiném stavu a uprchně před hrozbou svatby. Snímek skončil v trezoru, uveden do kin byl až v roce 1991, společně s jiným zakázaným snímkem, krátkometrážní komedií Nezvaný host (1969). V roce 1982 měla na obrazovkách premiéru sportovní inscenace Daleko od stromu, o dilematu, zda raději házet oštěpem, nebo hrát fotbal. Šedesátiminutový snímek dal mimo jiné nahlédnout do zákulisí tehdejší profesionální kopané. Na velké plátno si našlo cestu Poštulkou napsané psychologické drama Všechno nebo nic (1984), o lásce dvou bratrů, vrcholového cyklisty a invalidního sochaře, k jedné dívce. Vladimír Poštulka tvořil i scénáře k hudebně zábavným pořadům pro Československou televizi. Po změně režimu se psaní televizní a filmové hrané tvorby už nevěnoval. Zemřel v pražské nemocnici Na Františku 1. 5. 2019 ve věku 76 let, na následky úrazu hlavy.

« zpět na začátek